

وی می افزاید: امنیت آنجا هم پایین است، از شهرداری خواستیم که عرض مسیر انتهای شقیعی و شهرک را بیشتر کند و در انتهای شهرک محلی برای دور زدن اتوبوس ایجاد کند. چون امنیت شهرک پایین است امکان برقراری مسیر ون هم نیست. اگر این مشکلات که گفتیم یعنی عرض معبر، روشنایی و محل دور زدن اتوبوس، حل شود اتوبوسرانی یک ایستگاه دیگر به انتهای خط ۵۷ اضافه می کند تا اتوبوس های این خط تا شهرک بیایند و در انتهایش دور بزنند و برگردند.

در انتهای یک هفته پیگیری آن هم به صورت خاص برای شهرک شهید لگزایی دستان خالی خالی است، یک رشته مشکلات که حل نمی شود و در هم کلاف شده، امیدوارم یکی از این سازمان ها پا پیش گذاشته و نخستین گره را از کار این شهرک باز کند تا سایر گره ها هم باز شوند.

که در حال تهیه گزارشی از مشکلات شهرک لگزایی هستیم. ایشان پس از شنیدن صحبت ها، من راه سرگرد قربانی ریاست کلانتری گلشهر ارجاع داد. با سرگرد قربانی تماس گرفتم خود را معرفی و ایشان را در جریان تهیه گزارش قرار دادم پس از آن سراغ مسئله کمبود امنیت شهرک رفتم، سوالات را که پرسیدم در پاسخ گفتند که من را نمی شناسند و اجازه ندارند تلفنی مصاحبه کنند و باید با کارت شناسایی معتبر برای مصاحبه به کلانتری بروم.

شرایط فراهم شود، سرویس می دهیم

برای پیگیری مورد اتوبوس با معاون بهره برداری شرکت اتوبوسرانی تماس می گیرم. مهندس خورشاهی در پاسخ به سوال مادر باره مشکل این محله می گوید: ما بارها به شهرداری منطقه نامه زدیم، عرض خیابان های اصلی، روشنایی معابر در شب و نبود محلی برای دور زدن در انتهای شهرک مشکلاتی هستند که امکان رفت و آمد اتوبوس را مختل کرده است.

شهرداری و خیران در خواست داریم تا قطعه ای کوچک از زمین های کشاورزی را خریداری و برای دور زدن اتوبوس اختصاص دهند. برایم خیلی عجیب است که این همه مشکلات در اینجا وجود دارد، شهرک سال هاست که جزو محدوده شهری قرار دارد اما به واقع جزیره ای دور افتاده است. نانوائی، امنیت، بهداشت، تابلوهای شهری و ناوگان عمومی حق شهروندی اهالی اینجاست و نباید سال ها انتظارش را بکشند. برای پیگیری چگونگی ایجاد نانوائی با شورای آردونان و همچنین اتحادیه نانوائیان مشهد تماس گرفتم ولی پاسخی ندادند.

اجازه مصاحبه تلفنی ندارم

برای پیگیری بحث امنیت و اینکه چرا مشکلش حل نمی شود با رابط کلانتری منطقه و شورای اجتماعی محلات، سرکار سروان گندمکار تماس گرفتم. پس از صحبتی کوتاه گفتند با سرگرد صالحی رابط ارشد کلانتری منطقه تماس بگیرم. با جناب سرگرد تماس گرفتم خود را معرفی کردم و برای ایشان توضیح دادم

اینجا نانوائی ندارد و برای تهیه نان باید به گلشهر برویم. امنیت پایین مسیر ارتباطی شهرک لگزایی و انتهای گلشهر همه را کلافه کرده است. رفت و روب معابر و جمع آوری زباله و پسماندها نیز هر چند روز یک بار انجام می شود و سگ های ولگرد به صورت گله ای وارد محدوده مسکونی می شوند. برای رفت و آمد هم ده ها بار به اتوبوسرانی نامه نوشتیم اما جوابی نگرفتیم. از غروب آفتاب به بعد هر خانمی که قصد برگشت به خانه را دارد، نمی تواند تنهایی برگردد و حتما لازم است مردی از افراد خانواده به آخرین ایستگاه اتوبوس در انتهای گلشهر رفته و او را همراهی کند.

ون هم می تواند راهگشا باشد

خیر آبادی در ادامه سخنان عظیمی می گوید: این محله در میان زمین های کشاورزی قرار گرفته است و ساکنان آن اعم از زن و مرد مشغول کار در همین زمین های اطراف هستند. اتوبوس های شرکت واحد فقط تا انتهای گلشهر و به اصطلاح فلکه سوم خدمت رسانی می کنند. خودروهای ون نیز مقصدشان انتهای خیابان کاشانی است. از اتوبوسرانی که سوال کردیم نبود فضای دور زدن اتوبوس ها را بپایان می کند. سال هاست که درخواست اهالی برای مینی بوس و ون هم بی پاسخ مانده است. ما از

بجز نیاز مردمان این بخش شهر است
به نام شهرک لگزایی

هر خانمی که

قصد برگشت

به خانه را دارد،

نمی تواند تنهایی

برگردد و حتما

لازم است مردی

او را همراهی کند